

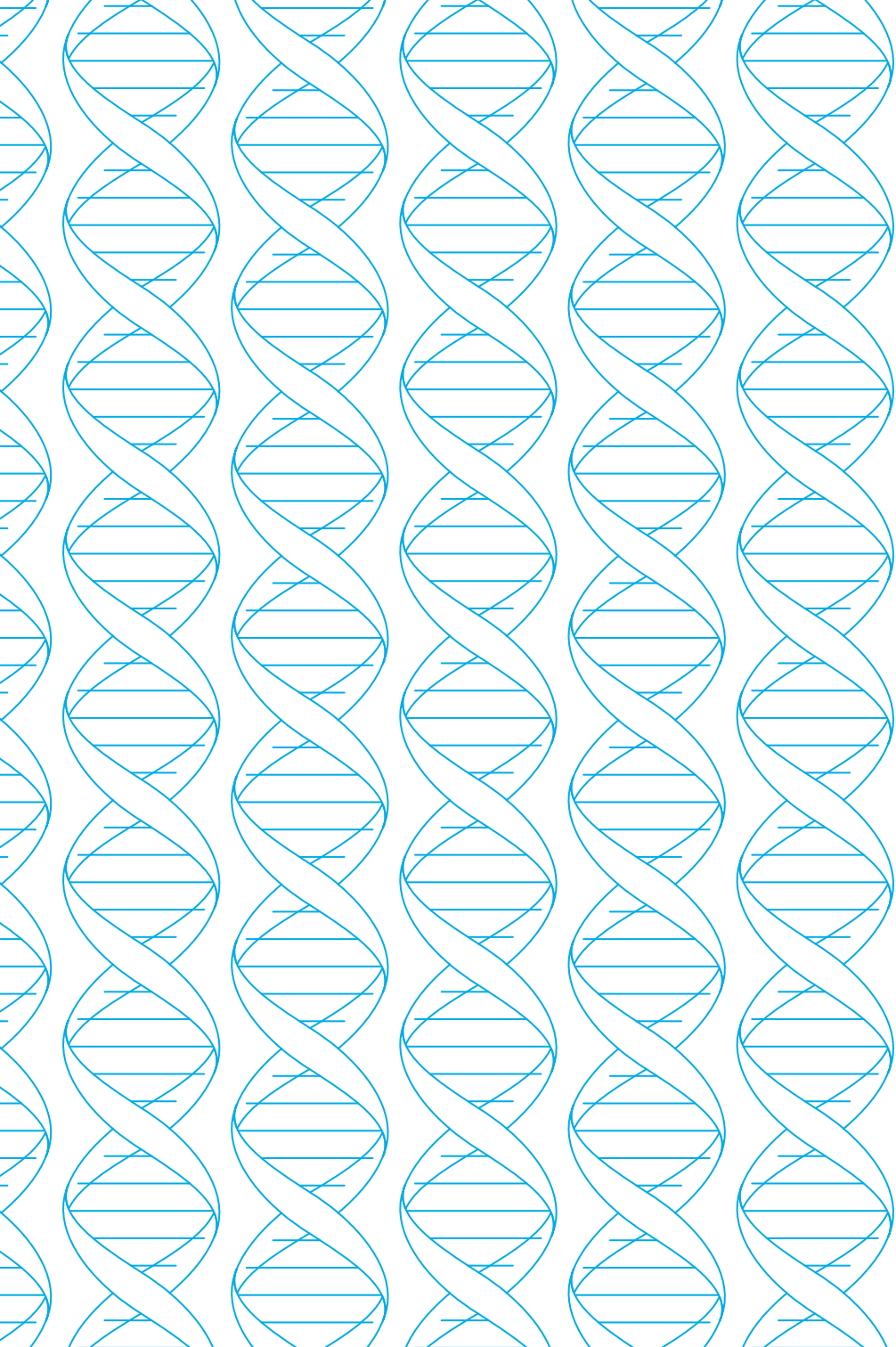
MILÉNIUM 06
INSPIROVANO SÉRIÍ
STIEGA LARSSONA

DAVID
LAGERCRAANTZ
DÍVKA, KTERÁ
MUSÍ
ZEMŘÍT

HOST

MILÉNIUM 06

**DAVID
LAGERCRAVITZ
DÍVKA, KTERÁ
MUSÍ
ZEMŘÍT**

**DAVID
LAGERCRAVITZ
DÍVKA, KTERÁ
MUSÍ
ZEMŘÍT**

BRNO 2019

Hon som måste dö © David Lagercrantz
& Moggliden AB, first published by Norstedts, Sweden, in 2019
Published by agreement with Norstedts Agency
Cover photo © Paul Stuart
Translation © Karolína Kloučková, 2019
Czech edition © Host — vydavatelství, s. r. o., 2019
(elektronické vydání)

ISBN 978-80-7577-850-5 (PDF)

ISBN 978-80-7577-851-2 (ePUB)

ISBN 978-80-7577-852-9 (MobiPocket)

PROLOG

To léto se ve čtvrti objevil nový žebrák. Jeho jméno nikdo neznal a ani se o něho nikdo nestaral, ačkoli mladý pár, který kolem něho každé ráno procházel, ho nazýval šíleným trpaslíkem, což bylo přinejmenším z poloviny nespravedlivé. Z lékařského hlediska to trpaslík nebyl. Měřil sto padesát čtyři centimetrů a jeho tělesné proporce byly úplně normální. Skutečně však byl duševně narušený a chvílemi vyskakoval, zastavoval kolemjdoucí a cosi nesouvisle brebentil.

Jinak většinou sedával na kusu kartonu na Mariánském náměstí, hned vedle fontány se sochou boha Thóra, a stávalo se, že v lidech naopak probouzel úctu. Se skloněnou hlavou a rovnými zády působil spíš jako zchudlý šlechtic, což byl jeho poslední sociální kapitál a taky jediný důvod, proč mu lidé ještě házeli mince nebo bankovky. Cítili z něho jakousi zašlou slávu, a nemýlili se. Bývaly doby, kdy se mu ostatní klaněli.

Teď už ale dávno o všechno přišel a černá skvrna na tváři to ještě zhoršovala. Vypadala jako pozdrav od samotné smrti. Jediné, co se na něm vymykalo, byla jeho péřová bunda. Modrá a drahá, značky Marmot. Nevypadal však díky ní o nic normálněji. Nejen proto, že byla špinavá od jídla a všeho možného.

Byla to bunda do mrazu, a ve Stockholmu bylo právě léto. Celé město trpělo horkem, a když mužovi stékaly po tvářích cůrky potu, lidé si jeho bundu zamračeně prohlíželi, jako by pouhý pohled na ni vedro ještě zhoršoval. On si ji ale nikdy nesundal.

Pro svět byl ztracený a nezdálo se, že by mohl pro kohokoli představovat nebezpečí. Na začátku srpna však jeho oči nabyly o něco bdělejšího výrazu a odpoledne jedenáctého na linkovaný list papíru pečlivě sepsal košatou historku, kterou ještě tentýž večer vylepil na zeď autobusové zastávky na Jižním nádraží.

Šlo o jakési halucinační vylíčení děsivé bouře. Přesto se mladá lékařka Else Sandbergová, která se právě připravovala na atestaci, při čekání na autobus číslo čtyři prokousala úvodními větami a všimla si, že v textu je zmínka o jistém členovi vlády. Potom už se soustředila především na stanovení diagnózy. Tipovala paranoidní schizofrenii.

Když však o deset minut později nastoupila do autobusu, na všechno zapomněla a nezůstalo v ní nic víc než jen nepříjemný pocit. Bylo to něco na způsob Kasandřina komplexu. Nikdo tomu muži nevěřil, protože pravda, kterou vyslovoval, byla natolik skrytá v jeho šílenství, že se téměř nedala zahlédnout. Přesto muselo jeho poselství nějak vyplout na povrch, protože už následujícího rána vyskočil z modrého audi mladík v bílé košili a popsaný papír strhl.

V noci na sobotu patnáctého srpna se žebrák vydal na Severní železniční náměstí, aby si pořídil nelegální alkohol. Potkal se tam s jiným alkoholikem, starým dělníkem Heikkim Järvinenem z Österbottenu.

„Hej, kámo, jsi na tom zle?“ oslovil ho Järvinen.

Odpovědi se nedočkal hned. Po chvíli ho však ten druhý zahrnul lavinou slov, kterou Heikki považoval za pouhé chvástání a lži, a proto sykl jen „kecy“ a ještě zbytečně — jak sám později uznal — dodal, že muž vypadá jako „nějakej Čong“.

„Me Khamba-chen, I hate China,“ zahřimal na něho žebrák.

Pak jako by přišel o rozum. Uhodil Heikkiho rukou bez prstů, a přestože se nezdálo, že by to měl nějak nacvičené, v jeho úderu byla nečekaná síla. Heikki se s krvácejícími rty potácel pryč a nakonec sešel dolů do metra na stanici T-centralen a příšerně přitom finsky nadával.

Když později žebráka zahlédli znovu v jeho staré čtvrti, byl namol opilý a vypadal nemocně. Z koutku úst mu tekly sliny, držel se za krk a mumlal:

„Very tired. Must find a dharamsala, and a lhawa, very good lhawa. Do you know?“

Na odpověď nečekal, mátožně přešel Kruhovou ulici a hned potom odhodil na zem poloprázdnou láhev alkoholu bez etikety a zmizel mezi stromy a keři v Tantoském parku. Nikdo neví, co přesně se dělo potom, jenom že nad ránem poprchávalo a foukalo od severu. Kolem osmé se vítr utišil, vyjasnilo se a muž klečel opřený o borovici.

Na ulici zrovna chystali závod zvaný Půlnoční běh. Ve čtvrti panovala nálada jako před nějakou slavností. Žebrák byl mrtvý, obklopený čerstvou radostí. Nikoho nezajímalo, že prožil život plný neuvěřitelného utrpení a hrdinských činů, a už vůbec ne to, že miloval jenom jedinou ženu a že i ona zemřela ve zdrcující osamělosti.

Díl 01

NEZNAMÍ

Mnoho mrtvých zůstane beze jména a někteří nedostanou ani hrob.

Jiným postaví bílý kříž mezi tisíci dalších, tak jako na americkém vojenském hřbitově v Normandii.

A některým připadne celý památník, jako třeba hrob Neznámého vojína pod Vítězným obloukem v Paříži nebo v Alexandrovském sadu v Moskvě.

KAPITOLA 01

15. srpna 2020

Jako první se ke stromu odvážíla spisovatelka Ingela Dufvaová. Pochopila, že muž je mrtvý. Bylo to v půl dvanácté dopoledne. Okolo to nechutně zapáchalo a hemžila se tu hejna much a komárů. Když Ingela Dufvaová později tvrdila, že na té postavě bylo cosi fascinujícího, nebyla to tak úplně pravda.

Muž před smrtí zvracel a měl těžký průjem. Spíše než úctu pocítila v té chvíli znechucení a strach z vlastní smrti. Rovněž policisté Sandra Lindevallová a Samir Eman, kteří na místo dorazili o patnáct minut později, měli pocit, že tenhle úkol dostali za trest.

Vyfotografovali tělo a prohledali nejbližší okolí, i když nedošli tak daleko, aby pod srážem na začátku Zinckovy ulice objevili odhozenou láhev se silnou vrstvou čehosi na dně, co vypadalo jako písek. Přestože nevěřili, že by na mužově smrti nesl vinu někdo cizí, důkladně mu prohlédli hlavu a hrudník, ale žádné stopy násilí neobjevili a kromě hustých slin, které mu vytékaly z úst, nenašli ani žádné známky svědčící o jiné podezřelé příčině smrti. Proto poté, co se poradili se svými nadřízenými, místo nálezu ani neuzavřeli policejní páskou.

Zatímco čekali, až si pro tělo přijede sanitka, prohledali kapsy neforemné bundy. Našli spoustu průsvitných papírů od stánků s párky v rohlíku, pár mincí, dvacetikorunovou bankovku, účet z papírnictví na Hornově ulici, ale žádný průkaz ani doklad totožnosti.

I přesto se domnívali, že nebude těžké muže identifikovat. Měl totiž nápadná zvláštní znamení. Ukázalo se ovšem, že je to chybný předpoklad, stejně jako mnoho jiného. Na oddělení soudní patologie v Solně, kde proběhla pitva, udělali rentgenový snímek chrupu. Při jeho porovnání s údaji v databázi nic nenašli a stejně to dopadlo s otisky prstů. Poté co soudní patologka Fredrika Nymanová odeslala řadu vzorků do NFC neboli Národního forenzního centra, rozhodla se — přestože to vůbec nespadlo mezi její pracovní úkoly —, že dohledá několik telefonních čísel, která měl mrtvý muž naškrábaná na poskládaném papírku v kapse kalhot.

Jedno z nich patřilo Mikaelu Blomkvistovi z časopisu *Milénium*. Nejdřív to pustila z hlavy, ale později večer, krátce po otřesné hádce se svou pubertální dcerou, si vzpomněla, že jenom za poslední rok pitvala tři těla, která musela být pohřbena beze jména. Zanádalá. Nad tím i nad životem obecně.

Bylo jí devětačtyřicet, žila sama se dvěma dětmi, trpěla bolestmi zad, nespavostí a pocitem bezvýznamnosti, a tak aniž přesně věděla proč, číslo Mikaela Blomkvista vytočila.

Telefon zabzučel. Na displeji se objevilo neznámé číslo a Mikael si vyzvánění přestal všimnout. Právě vyšel z bytu a vyrazil Hornovou ulicí dolů ke Stavidlu a do Starého Města, ale kam přesně jde, to zatím nevěděl. Na sobě měl šedé plátěné kalhoty a nevyžehlenou džínovou košili. Dlouho se jen tak procházel křížem krážem ulicemi, až se nakonec usadil ve venkovní za-

hrádce jednoho podniku na Österlångské ulici a objednal si sklenici guinnessu.

V sedm hodin večer bylo ještě teplo a ze Skeppsholmenu k němu doléhal smích a potlesk. Vzhlédl k modrému nebi, od vody ucítil jemný vánek a zkoušel si namluvit, že život přece jenom za něco stojí. Moc se mu to ale nedařilo a nezlepšilo se to ani po jednom pivu, ani po dvou, a tak nakonec něco zamumlal, zaplatil a vykročil zpátky k domovu s úmyslem, že bude pokračovat v práci nebo se nechá pohlitit televizním seriálem nebo detektivkou.

Vzápětí si to však zase rozmyslel a z náhlého popudu zamířil na kopeček Mosebacke a do Rybářské ulice. Tam v čísle devět bydlela Lisbeth Salanderová. Nedělal si žádné naděje, že by byla doma. Po pohřbu svého bývalého poručníka Holgera Palmgrena se vydala na cesty po Evropě a na Mikaelovy e-maily a zprávy odpovídala jen sporadicky. Přesto se rozhodl, že u ní zkusí zazvonit. Vyběhl proto po schodech z náměstí nahoru a překvapeně pohlédl na protější dům. Celou fasádu pokrývalo nové, veliké graffiti. Nevěnoval mu ale žádnou další pozornost, i když to byl výjev, v němž by člověk utonul — plný surrealistických detailů, mimo jiné tam stál malý legrační mužíček v kalhotách se skotskou kostkou na zeleném vagonu metra.

Mikael místo toho vytukal u vchodových dveří domovní kód, nastoupil do výtahu a upřel pohled do zrcadla. Horké a slunečné léto se na něm nijak zvlášť nepodepsalo. Byl bledý, měl kruhy pod očima a znovu si vzpomněl na krach na burze, na kterém dřel celý červenec. Bezpochyby to byla důležitá událost — krach způsobený nejen přehnaným optimismem a vidinou rychlého zisku, ale také hackerskými útoky a dezinformačními kampaněmi. Jenomže teď se ve stejném tématu

rýpal každý druhý novinář, a přestože Mikael sám na ledacos přišel — mimo jiné pochopil, která z ruských trollích farem rozšířila ty nejhorší fámy —, měl pocit, že se svět v tuhle chvíli bez jeho zásahů klidně obejde. Možná by si jen potřeboval vzít volno a začít cvičit. A možná se taky víc starat o Eriku, která se právě rozvádí s Gregerem.

Výtah zastavil, Mikael otevřel mříž a vystoupil, nyní ještě pevněji přesvědčený o zbytečnosti své návštěvy. Lisbeth prostě odjela a na něho kašle. V následující chvíli však znervózněl. Dveře jejího bytu byly otevřené dokořán a on si naráz uvědomil, jak velký strach celé léto potlačoval, jak moc se bál, že ji její nepřátelé najdou. S voláním „haló, haló“ se vřítíl dovnitř, kde ho zarazil pach čerstvě vymalovaných stěn a čisticích prostředků.

Dál se nedostal. Zaslechl kroky. Na schodech za ním někdo funěl jako zvíře. Otočil se na místě a uviděl dva mohutné muže v modrých montérkách. Nesli cosi obrovského a Mikael byl tak rozčilený, že nedokázal situaci normálně vyhodnotit.

„Co tady děláte?“ vyhrkl.

„Nevidíte?“

Vypadali jako dva stěhováci, kteří se potýkají s modrou pohovkou. Byl to nový luxusní designový kousek a Mikael věděl, že Lisbeth si na takové věci rozhodně nepotrpí. Už už se chystal něco říct, ale náhle zevnitř bytu zaslechl jiný hlas. V prvním okamžiku ho považoval za Lisbetin a rozzářil se. Bylo to však jen jeho toužebné přání. Hlas se tomu Lisbetinu samozřejmě vůbec nepodobal.

„To je mi ale návštěva. Čemu vděčím za tu čest?“

Když se otočil, na prahu stála vysoká snědá žena kolem čtyřicítky a s poněkud ironickým úsměvem si ho prohlížela.

Měla na sobě džíny a elegantní šedou halenku, vlasy spletené do dvou copů a šikmé zářící oči. Mikael si teď připadal ještě zmatenější. Nezná ji odněkud?

„Ne, ne,“ zamumlal. „Já jen...“

„Vy jen...“

„Asi jsem si spletl patro.“

„Nebo jste nevěděl, že ta mladá dáma byt prodala?“

Mikael to nevěděl a vůbec se mu ta situace nelíbila, zvláště když se žena nepřestávala usmívat. Ulevilo se mu, až když se obrátila ke stěhovákům, aby si ohlídala, že s pohovkou nena-razí do zárubní. Potom zase zmizela v bytě. Chtěl odtud utéct a rozředit tu novinku dalším guinnessem. Ale zůstal stát na místě, jako by se nemohl odtrhnout, a zašilhal po jmenovce na dveřích. Nebylo tam napsáno *V. Kulla* jako ještě nedávno, ale *Linderová*. Kdo je sakra Linderová? Zadal jméno do mobilu a na displeji se objevila žena z bytu.

Byla to Kadi Linderová, psycholožka a jednatelka společnosti. Myslel na ni — na to málo, co o ní věděl —, ale hlavně na Lisbeth, a sotva se stačil napřímít a nasadit zamyšlený výraz, Kadi Linderová se znovu objevila ve dveřích. Už se netvářila jenom ironicky, ale teď navíc ještě udiveně. Těkala očima kolem sebe. Slaboučce voněla nějakým parfémem, byla štíhlá, měla hubená zápěstí a vystouplé klíční kosti.

„Teď už mi to ale musíte vysvětlit. Vážně jste si spletl patro?“

„To je dobrá otázka,“ odpověděl Mikael a vzápětí mu bylo jasné, jak špatná odpověď to je.

Žena se usmívala a on se odtud chtěl dostat pryč, třeba i tím nejlacinějším způsobem. Za žádnou cenu jí nesmí prozradit, že tady pod smyšleným jménem bydlela Lisbeth, ať už to Kadi Linderová ví, nebo ne.

„Tak teď jsem ještě zvědavější,“ prohlásila.

Zasmál se — jako by to celé byla jen směšná soukromá záležitost.

„Takže jste si mě nepřišel prověřit?“ pokračovala. „Tehle byt vůbec nebyl levnej.“

„Jestli jste neuřízla koňskou hlavu a nepoložila ji někomu do postele, tak vás teď nechám v klidu pokračovat ve stěhování.“

„Všechny detaily už si nevybavuju, ale řekla bych, že tohle se nestalo.“

„Výborně. V tom případě vám přeju hodně štěstí,“ odpověděl Mikael s předstíranou lehkostí a chystal se odejít spolu se stěhováky, kteří zrovna vycházeli z bytu.

Ale Kadi Linderová, která si nervózně pohrávala s lemlem halenky a s copy, si zjevně chtěla ještě povídat a Mikael si uvědomil, že to, co u ní považoval za nepříjemnou sebejistotu, je ve skutečnosti jen fasáda, za kterou se skrývá něco úplně jiného.

„Vy ji znáte?“ zeptala se.

„Koho?“

„Tu, co tady bydlela.“

Odpověděl otázkou: „A vy?“

„Ne, neznám ani její jméno. Ale i tak se mi líbí.“

„Jak to myslíte?“

„Ta aukce byla úplně šílená, přihazovalo tolik lidí, že jsem neměla šanci a vzdala to. Ale nakonec jsem ten byt získala, protože ta ‚mladá dáma‘ — jak ji advokát nazýval — si prý přála, abych ho dostala zrovna já.“

„To je vtipné.“

„Že jo?“

„Možná jste udělala něco, co se té mladé dámě líbilo...“

„V médiích bývá vidět hlavně to, jak se hádám s těma pitomcema z představenstva.“

„Třeba se jí líbí zrovna tohle.“

„To asi ne. Nedáte si pivo? Třeba byste mi pak mohl taky něco říct. Moc se mi líbila...“ znovu zaváhala, „...vaše reportáž o dvojčatech. Bylo to vážně strhující.“

„Díky,“ odpověděl. „To je od vás milé, ale už vážně musím jít.“

Přikývla a Mikael ze sebe vypravil „nashle“. Jinak si vůbec nedokázal vybavit, jak se odtamtud dostal, až do chvíle, kdy vyšel do letního večera na ulici. Rozhodně si nevšiml dvou nových bezpečnostních kamer nad vchodem do domu ani balonu letícího v té chvíli po obloze přímo nad jeho hlavou. Přešel náměstíčko Mosebacke, pokračoval Urväderovou ulicí dolů a teprve v Götské zpomalil. Jako by se nemohl nadechnout. A přitom se nestalo nic jiného, než že se Lisbeth přestěhovala. Vlastně by z toho měl mít radost, protože takhle byla ve větším bezpečí. Místo radosti ale měl pocit, jako by dostal facku. Bylo to samozřejmě úplně hloupé.

To je celá Lisbeth Salanderová, taková jako vždycky. Přesto se ho to dotklo. Aspoň mu mohla něco naznačit. Vzal do ruky mobil, chtěl jí napsat zprávu, aby se zeptal... Ale ne, ať je to, jak chce. Sešel na Hornovu ulici a viděl, že na trasu Půlnočního běhu už vyrazili nejmladší závodníci. Udiveně pozoroval všechny fandící a pokřikující rodiče u okraje chodníku, jejich radost jako by pro něho byla naprosto nepochopitelná. Měl co dělat, aby se mu mezi dvěma běžci podařilo přejít na druhou stranu silnice. Pokračoval Bellmanovou ulicí a myšlenky mu pořád zmateně vířily v hlavě. Vybavil si poslední setkání s Lisbeth.

Bylo to v restauraci Kvarken, večer před Holgerovým pohřbem. Oba tehdy těžko hledali slova, což ovšem nebylo nijak překvapivé, a z celé schůzky vlastně zbyla jen Lisbethina odpověď na jeho otázku:

„Co teď budeš dělat?“

„Už nechci být kořist, chci se stát šelmou.“

Ne kořist, ale šelma.

Chtěl, aby mu to Lisbeth vysvětlila. To se ale nestalo. Pamatoval si jenom, jak potom zmizela přes Občanské náměstí, na sobě měla na míru ušitý kalhotový kostým, ve kterém vypadala jako naštvaný kluk, jehož donutili slušně se obléct na nějakou slavnost. Nebylo to nijak dávno. Na začátku července. Ale Mikaelovi se to zdálo nesmírně vzdálené. Šel domů a přemýšlel o všem možném. Když se konečně vrátil do bytu a usadil se na pohovku s plzní v ruce, telefon zazvonil znovu.

Byla to soudní patoložka Fredrika Nymanová.

KAPITOLA 02

15. srpna

Lisbeth Salanderová seděla v hotelovém pokoji na Maněžním náměstí v Moskvě s otevřeným notebookem před sebou. Sledovala, jak Mikael vychází z domu na Rybářské ulici. Nenesl se sebevědomě jako obvykle, naopak vypadal zmateně a ona v nitru pocítila cosi palčivého, čemu úplně nerozuměla, ale rozhodně ten pocit nehodlala nijak blíž zkoumat. Jenom zvedla oči od počítače a zahleděla se ven na skleněnou kupoli, na níž se zrcadlilo množství různých světél.

Město, které jí ještě před chvílí bylo lhostejné, ji začalo přitahovat; uvažovala o tom, že se na všechno vykašle, vyrazí ven a zpije se do němoty. Byly to ale samozřejmě hlouposti. Musí si zachovat sebekázeň. U počítače teď v podstatě bydlela, někdy dokonce ani nešla spát. Přesto kupodivu vypadala tak upraveně, jako už dlouho ne. Vlasy měla čerstvě ostříhané nakrátko, piercingy zmizely a na sobě měla bílou košili a černý oblek, tentýž jako na pohřbu. Ne snad z piety vůči Holgerovi, ale protože si na něj zvykla a taky chtěla víc splynout s davem.

Rozhodla se, že udeří první, že nebude čekat v koutě jako nějaká kořist — proto taky přijela do Moskvy a proto nechala do Rybářské ulice ve Stockholmu nainstalovat kamery. Cena ale

byla vyšší, než si představovala. Nejen proto, že její minulost vyhržela a nenechala ji v noci spát. Také její nepřítel se skrýval v mlhách a za beznadějnými šiframi a Lisbeth celé hodiny vy-
sedávala u notebooku a zametala po sobě stopy. Žila jako zajatec na útěku a nic z toho, co hledala, k ní nepřicházelo snadno. Teprve teď, po měsíci usilovné práce, se konečně blížila k cíli. Ani tím si však nebyla jistá a občas ji napadalo, že nepřítel je možná přece jenom o krok před ní.

Dnes, když kontrolovala terén a připravovala svoji operaci, měla pocit, jako by ji někdo sledoval, a občas v noci neklidně naslouchala zvukům ozývajícím se z hotelové chodby, zvláště jednomu muži — byla si jistá, že je to muž — s vrozenou disymetrií. Dělal nepravidelné kroky a před jejími dveřmi často zpomalil, jako by chtěl poslouchat.

Přetočila video nazpátek. Mikael Blomkvist znovu s výrazem smutného psa vyšel z domu na Rybářské ulici. Lisbeth na něho myslela, napila se ze skleničky whisky a pak se podívala z okna. Nad Státní dumou táhly směrem k Rudému náměstí a Kremlu temné mraky, vypadalo to na déšť. Vlastně to vypadalo na pořádnou bouřku, ale to asi bylo jedno. Lisbeth vstala a zvažovala, že se osprchuje nebo si napustí vanu. Nakonec se spokojila jen s čistou košilí. Zvolila černou, na dnešek se hodila. Z kapsy kufru vytáhla svou cheetah, pistoli značky Beretta, kterou si nelegálně koupila hned druhý den v Moskvě, zasunula ji do pouzdra pod sakem a rozhlédla se po pokoji.

Nelíbil se jí, vlastně se jí nelíbil celý hotel. Byl příliš luxusní, příliš nazdobený a v saloncích v přízemí se pohybovali takoví muži, jako byl její otec — hajzlové, kteří se tak samozřejmě majetnický chovají ke svým milenkám i podřízeným. Jejich oči sledovaly i ji a jejich slova se mohla dostat dál, k tajným

službám nebo ke gangsterům. Lisbeth často seděla s pěstmi zatátými jako před bojem.

Zašla do koupelny a opláchla si obličej studenou vodou. Moc to nepomohlo. V čele jí tepalo nevyspáním a bolestí. Má už vyrazit? To je asi jedno, ne? Chvilí naslouchala u dveří na chodbu, a když nic nezaslechla, vyšla ven. Bydlela ve dvacátém patře. Výtah byl nedaleko a u něho stál asi pětáctýřicetiletý muž, upravený, nakrátko ostříhaný, v džínách a kožené bundě a v černé košili jako ona. Už ho předtím viděla. Na jeho očích bylo něco zvláštního — zářily několika barvami. Ale Lisbeth se o ně nestarala.

Se sklopenýma očima sjela společně s ním dolů, vystoupila z výtahu, prošla hotelovou halou, vyšla na náměstí a zahleděla se na velkou skleněnou kupoli s mapou světa zářící do tmy. Pod ní se nacházejí čtyři podlaží nákupního centra. A na špičce kupole bojuje svatý Jiří s drakem. Patrona Moskvy viděla ve městě na každém rohu. Pozvedal meč a ona občas položila ruku na jeho ostří, jako by chtěla ochránit svého vlastního draka. Tu a tam se dotkla starého průstřelu na rameni nebo jizvy po ráně nožem na boku. Jako by si chtěla připomenout, jak moc to bolelo.

Myslela na plameny, různé katastrofy i na svoji matku a neustále si dávala pozor, aby ji nezachytily bezpečnostní kamery. Proto se pohybovala trhavě a napjatě, chvátala na Tverskou ulici, širokou třídu s parky a zahradami, a zastavila se až před restaurací Versailles, což byl jeden z nejluxusnějších podniků ve městě.

Budova se sloupořadími, zlacenými ornamenty a spoustou křišťálu připomínala barokní palác, dokonalý nablýskaný pastiž ze sedmnáctého století, a Lisbeth by ze všeho nejradši utekla někam daleko. Jenomže právě tady se dnes konal

večírek pro ty nejbohatší z celé Moskvy, už z dálky bylo vidět vrcholící přípravy. Zatím dorazil jen houf mladých krasavic, nepochybně drahých prostitutek. Personál však usilovně pracoval na posledních detailech. Když Lisbeth přišla blíž, uviděla hostitele.

Jmenoval se Vladimir Kuzněcov, stál u vchodu v bílém smokingu a lakýrkách, a přestože nebyl nijak starý — bylo mu sotva padesát —, s bílými vlasy, plnovousem a velkým břichem kontrastujícím s hubenýma nohama vypadal jako děda Mráz. Oficiálně to byl příběh o napraveném zlodějíčkovi, který změnil život a stal se úspěšným kuchařem, specialistou na medvědí steaky a houbové omáčky. Potají však vedl několik trollích farem, které produkovaly lživé zprávy, často s antisemitským podtextem. Kuzněcov nejenže vyvolával zmatek a ovlivňoval politiku, ale měl na rukou dokonce i krev.

Vytvářel předpoklady pro genocidu a z nenávisti si udělal byznys. Sotva ho Lisbeth u vchodu zahlédla, hned se přesvědčila, jestli je beretta na svém místě, a opatrně se rozhlížela. Kuzněcov si nervózně uhlazoval vousy — dnešní večer pro něj byl mimořádně důležitý. Uvnitř už hrálo smyčcové kvarteto, které, jak Lisbeth věděla, později během večera vystřídá jazzband Ruský swing.

Pod přístřeškem z černých žaluzií vedl ke vchodu červený koberec lemovaný ozdobným provazem a bodyguardy. Stáli tam těsně jeden vedle druhého v šedých oblecích, ozbrojení a se sluchátky v uších. Kuzněcov se podíval na hodinky. Žádný z hostů se zatím neobjevil, možná spolu hráli jakousi hru — nikdo nechtěl přijít jako první.

Zato na ulici se už tísnilo spoustu lidí — zvědavci a čumilové. Očividně se rozneslo, že se tu dnes večer sejde smetánka, což je dobře, pomyslela si Lisbeth. Aspoň snáz splyne s davem.

Jenže potom se spustil déšť, nejdřív jenom mrholilo, ale nakonec se rozpršelo pořádně. V dálce se zablesklo. Ozvalo se hřmění a lidí ubylo. Zůstalo jenom několik statečných pod deštníky. Teprve pak dorazily první limuzíny s hosty a Kuzněcov je vítal, klaněl se a jedna z žen stojících poblíž si návštěvníky odškrtávala v malých černých deskách. Restaurace se pomalu plnila muži středního věku a dalšími mladými ženami.

Lisbeth naslouchala hluku a šumu ze sálu, který se mísil s hudbou smyčcového kvarteta, a tu a tam zahlédla někoho z těch, na něž narazila při svém pátrání; všimla si, jak se v závislosti na významu a postavení jednotlivých osob mění Kuzněcovův výraz i řeč těla. Každého z hostů obdařil takovým úsměvem a takovou úklonou, jakou v jeho očích zasluhoval, a ty nejdůležitější oblažil dokonce i vtípkem, kterému se ovšem smál především on sám.

Smál se chrochtavě jako dvorní šašek, Lisbeth od něho nemohla odtrhnout oči, sledovala to divadlo a možná se jím nechala až příliš pohltit. Všiml si jí jeden z bodyguardů a lehce kývl na kolegu — to nebylo dobré, to vůbec nebylo dobré. Předstírala, že odchází, ale schovala se ve vchodě o kus dál a uvědomila si, jak moc se jí třesou ruce a že to není způsobeno deštěm ani chladem.

Byla napjatá k prasknutí. Vytáhla mobil, aby se ujistila, že je všechno připraveno. Útok musí být dokonale načasovaný. Jinak je ztracená. Všechno prošla jednou, podruhé, potřetí. Ale čas ubíhal a ona pomalu přestávala věřit. Déšť neustával a vůbec nic se nedělo, začínalo to vypadat na další promarněnou příležitost.

Všichni pozvaní byli na místě. Dokonce i Kuzněcov zašel do restaurace a v té chvíli Lisbeth opatrně vykročila ze svého úkrytu a nahlédla dovnitř. Večírek byl v plném proudu.

Muži už do sebe začali házet panáky a sápat se po dívkách. Lisbeth se rozhodla pro návrat do hotelu.

Právě v té chvíli však dorazila další limuzína a jedna z žen stojících u dveří vběhla dovnitř, aby přivedla Kuzněcova, ten se z restaurace vykolébal se z poceným čelem a skleničkou šampaňského v ruce. Lisbeth se navzdory všemu rozhodla zůstat. Očividně přijel nějaký důležitý host. Bylo to patrné z chování bodyguardů, z nervozity ve vzduchu i z Kuzněcovova přihlouplého výrazu. Vrátila se do svého úkrytu. Z limuzíny však nikdo nevystoupil.

Řidič nevyšel do deště, aby otevřel dveře. Auto jenom stálo na místě. Kuzněcov si upravil vlasy a motýlka, otřel si čelo, zatáhl břicho, dopil skleničku a v té chvíli se Lisbeth přestala třást. V Kuzněcovově pohledu zahlédla cosi, co moc dobře znala, a bez zaváhání spustila svůj hackerský útok.

Potom zastrčila mobil zpátky do kapsy a nechala kódy programu pracovat samostatně, zatímco se s fotografickou přesností rozhlížela a zaznamenávala každý detail kolem sebe, řeč těla bodyguardů, jejich ruce blízko zbraní, mezery mezi jejich rameny podél červeného koberce i nerovnosti a kaluže na chodníku před sebou.

Stála tam nehybně, téměř ochromeně, a všechno pozorovala, dokud řidič konečně nevystoupil, neroztáhl deštník a neotevřel zadní dveře. V tu chvíli Lisbeth udělala několik kočičích skoků vpřed a rukou svírala pistoli pod sakem.

KAPITOLA 03

15. srpna

Mikael svůj mobil nesnášel, už dávno si měl opatřit utajené telefonní číslo. Přesto se po přístroji natáhl. Jako novinář nechtěl úplně přibouchnout dveře před veřejností. Ale všechny ty nekonečné rozhovory už ho vážně mučily a on cítil, že se za poslední rok něco změnilo.

Tón volajících byl syrovější. Lidé nadávali a křičeli, případně přicházeli s těmi nejšílenějšími tipy. Hovory z neznámých telefonních čísel Mikael v podstatě přestal brát. Nechal telefon bzučet a vyzvánět, a když hovor někdy přece jenom přijal, často se u toho nevědomky šklebil.

„Tady Mikael,“ řekl a vzal si z ledničky pivo.

„Promiňte,“ ozval se ženský hlas. „Mám zavolat později?“

„Ne, vůbec ne,“ odpověděl trochu mírněji. „O co jde?“

„Jmenuju se Fredrika Nymanová a pracuju jako soudní patologka v Solně.“

Zděsil se.

„Co se stalo?“

„Nic se nestalo — nebo nic víc, než co se děje pořád, a s vámi to určitě nijak nesouvisí. Ale přivezli nám sem tělo...“

„Je to žena?“

„Ne, ne, je to muž, jednoznačně. Nebo teda, to zní asi divně, že? Ale je to muž, kolem šedesáti let, možná o něco mladší. Ale musel si projít něčím příšerným. Něco takového jsem ještě nikdy neviděla.“

„Řeknete mi, prosím, o co se jedná?“

„Omlouvám se, nechtěla jsem vás vyděsit. Nedovedu si představit, že byste se znali. Byl to bezdomovec, a dokonce i mezi bezdomovci patřil k té nejnižší sortě.“

„A jak to souvisí se mnou?“

„Měl v kapse lístek s vaším telefonním číslem.“

„To má kdekdo,“ odpověděl Mikael otráveně. Vzápětí se za ta slova zastyděl. Bylo to netaktní.

„Chápu,“ pokračovala Fredrika Nymanová. „Určitě vás takhle otravuje spousta lidí. Ale ten případ mě zaujal. Osobně.“

„Jak to myslíte?“

„Řekla bych, že i ti nejubožejší z nás si po smrti zaslouží úctu.“

„Samozřejmě,“ souhlasil Mikael s přehnaným důrazem, jako by chtěl odčinit svou předchozí necitlivost.

„No právě,“ pokračovala patoložka. „A Švédsko bylo v tomto ohledu vždycky civilizovanou zemí. Ale v posledních letech se k nám dostává čím dál víc těl, která se nepodaří identifikovat, a mně je to vážně moc líto. Všichni máme ve smrti právo na identitu. Máme právo na jméno a na svůj příběh.“

„Máte pravdu,“ odpověděl se stejným důrazem, ale mezitím se přestal soustředit a bezděčně přešel ke svému psacímu stolu, kde měl počítač.

„V některých případech je to opravdu těžké,“ pokračovala, „ale mnohdy není dost času nebo peněz anebo — což je ještě horší — není ani dobrá vůle. A v případě tohoto zemřelého se proto obávám nejhoršího.“

„Jak to myslíte?“

„Protože jsme zatím v žádné databázi neobjevili jedinou shodu a protože ten muž vypadá tak bezvýznamně. Člověk z naprostého dna, takový, od jakého raději odvrátíme oči a vyženeme ho z hlavy.“

„To je smutné,“ řekl Mikael.

Prohledával složky, které během let vytvořil pro Lisbeth.

„Ale možná se mýlím,“ pokračovala Fredrika Nymanová. „Některé vzorky jsem teprve odeslala, třeba se už brzo dozvíme, kdo ten muž je. Ale teď jsem doma, tak mě napadlo, že mám třeba šanci ten proces urychlit. Vy bydlíte na Bellmanově, vidíte? To není daleko od místa, kde ho našli, třeba jste se opravdu někdy setkali. Nebo vám třeba dokonce volal?“

„Kde ho našli?“

„U stromu v Tantoském parku. Kdybyste ho viděl, určitě byste si ho zapamatoval. Obličej má tmavohnědý, špinavý a s hlubokými jizvami. Řídké vousy. Nejspíš byl vystavený prudkému slunci i silným mrazům. Na těle má omrzliny a chybí mu několik prstů na rukou i na nohou. A podle svalů soudím, že má za sebou extrémní fyzickou námahu. Jeho původ odhaduju na jihovýchodní Asii. Kdysi mohl být i pohledný. Má čisté rysy, i když je v obličejí tak znetvořený. Kůži má kvůli poškození jater zažloutlou, tkáň na tvářích z velké části odumřelou, plnou černých skvrn. Určit věk se dá zatím těžko, to jistě víte, ale odhaduju, že mu bylo kolem šedesáti. Dlouho žil na hranici dehydratace. A byl malý, měřil jen něco málo přes sto padesát centimetrů.“

„Nevím, ten popis mi zatím nic neříká,“ odpověděl Mikael.

Pátral po nějaké zprávě od Lisbeth. Nic nenašel. Vypadalo to, že už se mu ani potají nevkrádá do počítače. Byl z toho

čím dál nervóznější. Nemohl se zbavit pocitu, že Lisbeth je v nebezpečí.

„Ještě jsem vám neřekla všechno,“ nedala se odradit Fredrika Nymanová. „Nezmínila jsem se o tom nejnápavnějším. Měl tlustou pérovou bundu.“

„A co je na ní zvláštního?“

„Je tak veliká a teplá, že se v tomhle horku nedá přehlédnout.“

„Aha, tak tu bych si asi vybavil.“

Zaklapl počítač a zahleděl se přes Rytířský průliv. Už zase myslel na to, že Lisbeth vlastně udělala dobře, když se rozhodla přestěhovat.

„Ale nevzpomínáte si.“

„Ne...“ odpověděl Mikael váhavě. „Nemáte nějakou fotku?“

„To bych nepovažovala za etické.“

„A jak vlastně zemřel?“

Ještě pořád byl trochu roztržitý.

„Na první pohled to vypadá na otravu, kterou si způsobil sám, nejspíš alkoholem. Byl hodně cítit. To ale nevylučuje, že pozřel ještě něco jiného. Výsledky z laboratoře dostanu během několika dnů. Nechala jsem udělat test, který zjišťuje přítomnost více než osmi set látek. Jenomže u mrtvého se selhávají cími orgány a zvětšeným srdcem...“

Mikael se posadil, napil se piva a zřejmě byl příliš dlouho zticha.

„Jste tam ještě?“ ozvala se patologka.

„Ano, jsem tady. Jenom jsem se zamyslel...“

„Nad čím?“

Myslel na Lisbeth.

„Že je možná dobře, že u sebe měl moje telefonní číslo.“

„Jak to myslíte?“

„Zřejmě měl něco na srdci a to by mohlo být motivující pro policii, aby se snažila. Občas, když mám zrovna lepší chvíli, dokážu poldy trochu vybudit.“

Zasmála se.

„To vám věřím.“

„Ale někdy je jen naštvu.“

A někdy pěkně štvu i sám sebe, pomyslel si.

„Tak to musíme doufat v to první.“

„To jo.“

Mikael chtěl rozhovor ukončit. Chtěl se vrátit ke svým myšlenkám. Fredrika Nymanová si však zjevně chtěla povídat dál a on neměl to srdce zavěsit.

„Říkala jsem, že to byl ten typ člověka, na jakého každý raději rychle zapomene?“

„Ano, to jste říkala.“

„Ale není to tak úplně pravda, aspoň pro mě ne. Mám pocit, jako by...“

„Jako by co?“

„Jako by jeho tělo mělo co vyprávět.“

„Jak to myslíte?“

„Vypadá, jako by prošel ohněm i mrazem. Jak jsem říkala, nic podobného jsem nikdy neviděla.“

„Drsnej chlapík.“

„Jo, možná. Oblečení měl rozedrané a byl příšerně špinavý. Děsně páchl. Ale jako by i přesto vzbuzoval jakousi úctu. A právě to se celou dobu snažím vyjádřit. Jako by v sobě měl cosi, co i při všem tom ponížení budilo respekt. Bojoval, rval se.“

„Tak to byl starý voják?“

„Žádné stopy po průstřelech nebo něčem podobném jsem neobjevila.“

„Nebo člověk z nějakého primitivního kmene?“

„To těžko. Měl spravované zuby a zjevně uměl psát. A na levé ruce měl vytetované buddhistické kolo.“

„Aha, rozumím.“

„Vážně?“

„Rozumím tomu, že se vás to nějak dotýká. Zkontroluju si hlasovou schránku, jestli mi nenechal vzkaz.“

„Díky,“ odpověděla a nejspíš si ještě chvíli povídali, Mikael to nevěděl jistě, nesoustředil se.

Krátce nato se rozloučili a on zůstal zamyšleně sedět na pohovce. Z Hornovy ulice k němu doléhalo pokřikování a potlesk z probíhajícího závodu. Rukou si pročísl vlasy. Už nejmíň tři měsíce se nebyl nechat ostříhat. Měl by vzít život zase pevně do rukou. Dokonce by měl žít a bavit se jako všichni ostatní, ne jenom pracovat a ždímat ze sebe všechno až do naprostého vyčerpání. Měl by brát telefon a nestarat se o nic jiného než o svoje zatracené reportáže.

Přešel do koupelny, ale moc ho to nepotěšilo. Oblečení na háčcích, umyvadlo špinavé od zubní pasty a pěny na holení, ve vaně vlasy. Péřová bunda, říkal si, uprostřed léta? To je přece divné, nebo ne? Ale těžko se dokázal soustředit. Dotíralo na něj příliš mnoho myšlenek. Otřel umyvadlo i zrcadlo, poskládal oblečení a pak vzal mobil a zkontroloval hlasovou schránku.

Třicet sedm nevzvednutých vzkazů. Nikdo by neměl mít třicet sedm nevyslechnutých vzkazů. S nevolí si jeden po druhém přehrál. Co se to s těma lidma sakra děje? Někteří mu chtěli dát tip, byli milí a ochotní. Ale většina jen nadávala. Lžete o přistěhovalcích, křičeli. Mlžíte o muslimech. Kryjete Židy a boháče. Mikael si připadal, jako by se topil ve spláscích, a nejradši by zavěsil. Ale poslouchal statečně dál, a tak se nakonec dostal k něčemu, co nepatřilo ani k prvnímu, ani ke druhému druhu zpráv. Byla to jenom chvíle zmatku.

„Hello, hello,“ ozval se hlas lámanou angličtinou. Pak zazněl těžký výdech a po chvíli ticha slova: „Come in, over.“

Znělo to jako hlas z přenosného rádia. Následovalo ještě několik nesrozumitelných slov, možná už to ani nebylo anglicky, ale působilo to nesmírně zoufale a osaměle. Mohl to být ten žebrák? Snad. Ale taky to mohl být kdokoli jiný. Neexistoval způsob, jak to zjistit. Mikael zavěsil a přešel do kuchyně. Uvažoval, že zavolá Malin Frodeové nebo někomu jinému, kdo mu dokáže spravit náladu. Ale vykašlal se na to a místo toho poslal zašifrovanou zprávu Lisbeth. Copak na tom záleží, jestli už s ním nechce být v kontaktu?

On s ní zůstával spojený.

Na Tverskou ulici se snášel déšť a Kamila — nebo Kira, jak si teď nechala říkat — seděla ve své limuzíně s řidičem a bodyguardy a dívala se dolů na svoje dlouhé nohy. Měla na sobě černé šaty od Diora, červené lodičky na vysokých podpatcích od Gucciho a ve výstřihu jí zářil náhrdelník s modrým diamantem Oppenheimer.

Byla nádherná a nikdo to nevěděl lépe než ona sama. Často vyčkávala na zadním sedadle tak jako teď. Podobné situace si užívala: jak sebou muži pokaždé trhnou, když vpluje do dveří, a jak na ni mnozí nedokážou necivět, a někteří dokonce ani nezavřou pusy. Měla zkušenost, že jen málokterý najde odvahu, aby jí řekl nějakou lichotku a pohlédl jí zpřímá do očí. Kira vždycky toužila zářit jasněji než kdokoli jiný. Teď zavřela oči a naslouchala kapkám bubnujícím do kapoty. Potom vyhlédla zatemněnými okny ven. Moc toho vidět nebylo, jen několik mužů a žen choulících se pod deštníky. Jako by se o to, kdo z limuzíny vystoupí, ani moc nezajímali. Rozčarovane upřela oči k restauraci. Hosté se tísnilí uvnitř, připíjeli si a bavili se.

Na malém pódiu hrálo několik hudebníků na housle a violoncello a tamhle, panebože, tamhle se sem se svýma prasečíma očkama a tlustým pupkem valí Kuzněcov. Šašek, nejradši by vystoupila a vrazila mu facku.

Ale musí zachovat klid i svůj majestátní lesk a naprosto ničím nedat najevo, že poslední dobou prožívá hotové peklo — to, že její sestru ještě nenašli, ji dohání k nepřičetnosti. Čekala, že to půjde snadno, když zjistili její adresu a vědí, jak vypadá. Ale Lisbeth zkrátka zmizela a nedokázali ji vystopovat ani Kamilini známí z GRU, a dokonce ani Galinov. Věděli, že proti Kuzněcovovým trollím farmám i jiným cílům probíhají hackerské útoky na vysoké úrovni. Nedalo se ale nijak zjistit, které z nich provádí Lisbeth a které někdo jiný. Jedno však bylo jisté: už to musí přestat. Aby měla konečně klid.

V dálce zahřmělo. Kolem projel policejní vůz. Kira vytáhla zrcátko a usmála se na sebe, jako by potřebovala nabrat sílu. Potom zvedla oči a zahlédla, jak si Kuzněcov upravuje motýlka a límec košile. Ten trouba je nervózní, aspoň něco. Chtěla, aby se potil a třásl, a hlavně aby nevytahoval ty svoje příšerné vtípky.

„Teď,“ řekla a přihlížela, jak řidič Sergej vystoupil a otevřel zadní dveře.

Bodyguardi vystoupili. Ona si dávala načas, aby měla jistotu, že Sergej stačí rozevřít deštník. Natáhla jednu nohu, položila ji na chodník a jako obvykle očekávala, že zaslechne obdivné vzdechy, hlasité „ááách“. Neozvalo se však nic — nic než déšť a smyčce a hluk zevnitř sálu, ale Kira se rozhodla, že zachová klid a vystoupí se vztyčenou hlavou. Právě stačila postřehnout, jak se Kuzněcov rozzářil očekáváním a neklidem a rozpráhl paže k uvítání, ale ve stejné chvíli pocítila ještě něco. Čistou a ryzí hrůzu, která se jí zařízla do těla.

Vpravo o kus výš podél zdi budovy se cosi pohybovalo. Podívala se tím směrem a spatřila temnou postavu, která k ní mířila s rukou pod sakem. Chtěla zakřičet na svoje bodyguardy nebo se aspoň vrhnout k zemi. Místo toho znehybněla, jako by pochopila, že se ocitla v situaci, kdy ji každý neopatrný pohyb může stát život, a možná už v té chvíli pochopila i to, s kým má tu čest, přestože neviděla víc než pouhý obrys, přibližující se stín.

Ale způsob pohybu a cílevědomost kroků vyvolaly v Kiře děsivou předtuchu, a ještě než stačila tu myšlenku zformulovat, pochopila, že je ztracená.

KAPITOLA 04

15. srpna

Měly vůbec někdy šanci se setkat? Mohly si navzájem být něčím jiným než nepřítelkyněmi? Nebylo to asi úplně nepředstavitelné, navzdory všemu. Jeden čas spolu sdílely přinejmenším jednu věc: nenávisť k otci, Alexandru Zalaščenkovi, a strach, že zabije jejich matku Agnetu.

Sestry tehdy společně obývaly malý pokojík, který připomínal spíš komoru, v bytě na Lundske ulici ve Stockholmu, a když k nim přišel otec páchnoucí alkoholem a tabákem, zatahl matku do ložnice a znásilňoval ji, obě slyšely každý její výkřik, každou ránu a každé zalapání po dechu. Někdy se Lisbeth s Kamilou chytily za ruce a hledaly útěchu, byť chabou, jedna u druhé... sdílely spolu tutéž hrůzu, tutéž bezbrannost. Ale i o to posléze přišly.

Když jim bylo dvanáct, situace se ještě přiostrčila. Vystupňovalo se nejen otcovo násilí, ale i jeho četnost. Zalaščenko se k nim nastěhoval a někdy se stávalo, že Agnetu znásilňoval večer co večer. A změna se vplížila i do vztahu mezi sestrami. Nejprve se zdála nepochopitelná, ale dala se vytušit z palčivého lesku Kamiliných očí, z pružnosti kroků, kterými pospíchala přivítat otce ve dveřích, a tehdy se rozhodlo o všem ostatním.

Právě když boj nabral smrtící podobu, každá ze sester se postavila na jinou stranu, a usmíření pak už nebylo možné — poté co Agneta zůstala ležet zmlácená na podlaze v kuchyni s nevratným poškozením mozku a Lisbeth hodila na Zalaščenka zápalnou bombu a viděla ho hořet na předním sedadle jeho mercedesu. Od té doby z nich byly nepřítelkyně na život a na smrt. Minulost se tehdy proměnila v nálož čekající na odpálení a nyní, o mnoho let později, když Lisbeth vykročila ze svého úkrytu ve vchodu budovy na Tverské ulici, jí celé ty roky strávené na Lundske ve sledu rychlých obrazů probleskly hlavou.

Byla tady a teď. Přesně viděla, kterou mezerou mezi bodyguardy musí vystřelit i jakou únikovou cestu pak zvolí. Ale vybavila si toho víc, než dokázala vstřebat, a kráčela pomalu, úplně pomalu. Teprve když Kamila na vysokých podpatcích a v černých šatech vstoupila na rudý koberec, Lisbeth zrychlila, přestože se pořád pohybovala příkrčená a v tichosti.

Zevnitř restaurace sem doléhala hra smyčců a cinkání skleniček a stále nepřestávalo pršet. Ozval se motor a ulicí projel policejní vůz. Podívala se za ním a myslela na to, kdy si jí asi bodyguardi znovu všimnou. Bude to ještě před výstřelem, nebo až po něm? Nemohla to vědět, nic se nedalo zaručit. Zatím se ovšem zdálo, že má čas. Byla tma a mlhavo a Kamila poutala veškerou pozornost na sebe.

Zářila jako vždycky a v Kuzněcovových očích to hrálo úplně stejně jako před lety v očích kluků na školním dvoře. Kamila uměla zastavit čas. S takovou mocí se už narodila a Lisbeth ji sledovala, jak vykročila kupředu, jak se Kuzněcov napřímil a nervózním gestem rozevřel náruč a jak se ze dveří ven tlačili zvědaví hosté. Ve stejném okamžiku se však z ulice ozval hlas, na který Lisbeth vlastně čekala: „Там, посмотрите“ — „Tamhle,

koukejte“ —, a vtom na ni pohlédli jeden z bodyguardů, blondák s rozpláclym nosem, a pak už nemohla dál váhat.

Zajela rukou pod sako k pouzdru s berettou a celé její tělo zaplnil tentýž klid, jako když po svém otci hodila krabici od mléka naplněnou benzinem. Ještě stačila postřehnout, jak se Kamila vyděšeně zarazila a jak nejmíň tři bodyguardi sáhli po zbraních a nespouštějí z ní oči. Pomyslela si, že musí jednat rychle a nemilosrdně.

Přesto však v náhlém ochromení znehybněla, a nejdřív nemohla přijít na to proč. Cítila pouze, jak se kolem ní vznáší dávný stín z dětství, a uvědomila si, že promeškala svou příležitost. Navíc tam stála nechráněná tvář v tváří řadě nepřátel a o únikové cestě už nemohla být řeč.

Kamila zaváhání oné postavy nezaznamenala. Slyšela jenom svůj vlastní křik a postřehla, jak sebou trhly hlavy i těla okolo ní a že muži tasili zbraně. Byla přesvědčená, že je pozdě a že jí hrudníkem každou chvíli prolétne kulka. Žádný výstřel však nezazněl a ona stačila vyběhnout a skrýt se za Kuzněcovými zády. Několik vteřin nedokázala vnímat nic jiného než svůj těžký dech a zmatený pohyb všude kolem.

Chvíli jí trvalo, než pochopila, že vyvázla živá, a navíc se celá situace vyvinula v její prospěch. Nyní už nejde o život jí, nýbrž té temné postavě, které ještě stále nepohlédla do tváře. Ta teď se skloněnou hlavou cosi kontrolovala na svém mobilu, ale Kamila nepochybovala, že to musí být Lisbeth. Pocítila k ní tepající nenávist a krvelačnost — agresivní touhu vidět ji trpět a zemřít — a ještě jednou přelétla vřavu pohledem.

Vypadalo to lépe, než si vůbec dovedla představit. Zatímco ona sama byla obklopená bodyguardy a neprůstřelnými

vestami, Lisbeth stála opuštěná na chodníku a mířilo na ni spoustu zbraní. Bylo to jednoduše skvělé. Kamila by ten okamžik ráda pozdržela co nejdéle a už teď věděla, že se k němu bude s oblibou vracet. Lisbeth je nahraná a brzy bude po ní. Kamila vykřikla, pro případ, že by snad někdo váhal:

„Střílejte! Chce mě zabít!“

O vteřinu později měla za to, že skutečně uslyšela, jak se na Lisbeth sesypaly výstřely.

V celém těle cítila jejich dunění a rámus, a přestože už sestru neviděla — výhled jí zaclonili pobíhající lidé —, představovala si, jak ji zasáhla celá sprška kulek a jak zkrvavená padá na chodník. Ale ne... něco je špatně. Tohle přece není zvuk výstřelů, ale spíš... co? Nějaká bomba? Výbuch? Z restaurace sem doléhal agresivní hluk, a přestože Kamila nechtěla přijít ani o vteřinu Lisbethina ponížení a smrti, zahleděla se do davu. Zdálo se to však úplně nepochopitelné. Houslisté přestali hrát a vydešeně zírali do sálu. Mnoho hostů zůstalo nehybně stát s rukama na uších. Jiní se drželi za srdce nebo křičeli strachy. Většina se jich však v panice snažila dostat co nejrychleji k východu, a teprve když se dveře rozletěly a první lidé vyběhli do deště, Kamila pochopila. Nebyla to žádná bomba. Byla to hudba, zesílená tak strašlivě, že téměř nebylo možné vnímat ji jako zvuk, spíš jenom jako útok vibrující vzdušným prostorem. Vůbec ji nepřekvapilo, když zaslechla jakéhosi staršího plešatého muže volat:

„Co je to? Co je to?“

Nějaká mladá žena v krátkých tmavomodrých šatech, sotva dvacetiletá, klesla na kolena a hlavu si zakrývala rukama, jako by čekala, že se na ni každou chvíli zřítí strop. Kuzněcov těsně vedle ní cosi nesrozumitelně mumlal, jeho hlas se utápěl ve vřavě a Kamila si v témže okamžiku uvědomila svou chybu.